

Tjenestepigerne

og deres Forenings-Bestræbelser.

Det er ikke saa let at være Tjenestepige selv i vore Dage. Jeg hørte forleden om en lille ung en, som i sin sidste Kondition maatte vadske Ben paa Hønsene, hvergang det trængtes, og der var 25 Par Hønsene at holde rene. Da hun kom i sin nye Plads og en Dag var oppe paa Pulterkammeret sammen med Fruen, undslap der hende dette Udbrud: „Aa, hvor her dog er hyggeligt!“ „Hvad mener De dog med det?“ sagde hendes nye Frue. „Jo, der hvor jeg sidst var, boede jeg paa Pulterkammeret, men det var rigtignok ikke som her, jeg kunde aldrig have et Lys tændt, saadan en Træk var der.“

Lad nu være, at det ikke er alle, der har det som denne, der er nok, der har det daarligt; dertil er den Mening for almindelig blandt Folk, at sine Piger byder man netop, hvad man ikke vil befatte sig selv med, hvad der vilde smudske en selv til. Og der maa vistnok gaa mange Aar, før vi lærer at indrette vor Husførelse saa praktisk, at vi helt igennem kan hjælpe os selv og kun ved særlige Lejligheder behøver at sende Bud efter en Pige som nu efter en Kogekone f. Eks. Til den Tid vil vi nok vide at respektere hende, som det nu er, burde vi det imidlertid ogsaa. Hvor meget af Hjemmets Hygge er ikke afhængig af hendes Dygtighed, Omhu og hendes Dannelse?

Det var dette, jeg kom til at tænke paa, da jeg en Onsdag Aften efter Indbydelse besøgte Københavns Tjenestepigeforening paa dens ugentlige Mødeaften i Dansk Kvindesamfunds Lokaler, Nørregade 33. Der var saa rart at være, jeg kan ikke noksom anbefale Fruerne at faa deres Piger til at melde sig ind i Foreningen og saa endelig passe Mødeaften.

„Allerhelst vilde vi oprette en Husholdningsskole for alle Tjenestepiger“, sagde Foreningens Formand, Frøken Marie Christensen, „men dertil er der desværre slet ikke Raad. Saa vilde vi ganske kunne garantere for vore Pigers Dygtighed, naar vi sender dem ud i Pladserne; nu maa vi nøjes med at virke for dem paa anden Maade. Vi sørger for at faa det ordnet saaledes med Herskaberne, naar vi skaffer dem Piger, at disse, dersom det blot er muligt, faar Onsdag Aften fri, og den Aften vil vi da gerne se dem her“. Jeg saa mig om i Forsamlingen, der sad baade helt unge og ældre og havde det vold-

somt hyggeligt og rart. Man kunde snakke, om man havde Lyst, eller læse Bladene, der laa paa Bordene eller spille Halma o. m. m. og alt dette blev benyttet. Noget af det bedste var dog vist den fælles Sangtime efter Kl. 8, som en Sanglærer gav dem; der blev sunget vore Fædrelandssange med frejdige Stemmer og et Mod og Humør, saa det var en Lyst. Undertiden møder der mellem 60—70 Piger, og saa kan der daarligt rummes flere, men jo flere, der vil komme, jo bedre er det.

I Værelset ved Siden af var der Syning. Her vejledes Pigerne i Tilskæring, Lapning, i Omsyning af gamle Klæder saavel som i Syning af nye af Fru Nathalie Larsen og en ung Hjælpe lærerinde. Hvilken Hjælp maa det ikke være for en Pige at kunne komme her og faa det gamle bødet og det nye lavet i Stand uden nogen Udgift. Og ikke nok med det, i det tredje Værelse undervistes der i Dansk, baade i Oplæsning og Stil. Det var en Fornøjelse at se de to lange Rækker af Elever langs Bordene, de læste Folkeviser, idet de skiftedes til at se i de faa Læsebøger, og de viste en Interesse, som jeg maa tilstaa, jeg egentlig ikke havde ventet. Bag efter havde de Diktat; jeg kiggede i deres Bøger, nogle af dem havde røde Streger i Overflod, men det var de færreste; til min Overraskelse skrev mange af dem godt, til Trods for, at der jo dog var gaaet nogle Aar, siden deres Skoleundervisning var holdt op. „Ja, det er jo ogsaa de intelligenteste af vore Piger, der besøger disse Kursus“, sagde Frøken Christensen, „jeg har nu faaet Tilbud om gratis Regneundervisning til Pigerne, naar jeg kan skaffe Lokale; jeg tænker det Kursus saa vil blive holdt i min Bopæl i Rosenborggade, der har vi ogsaa hidtil maattet holde vore Sammenkomster“.

Og saa gik vi tilbage til Værelset, hvor Sangen netop var holdt op. Frk. Christensen talte saa til de tilstedeværende og læste højt for dem, og jeg hørte til med stødse stigende Beundring for hende og de Mennesker, der hjælper hende i hendes Arbejde paa vore Tjenestepigers Udvikling. De vil gøre dem til dygtigere Mennesker, og derigennem til bedre Borgere med større Sans for, men tillige med større Ret til at stille deres Krav som Arbejdere i vort Samfund; bør vi ikke alle ønske dem Held i deres Bestræbelser?

Anna Hansen.